

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΕ'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 18 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1937

ΑΡΙΘ. 50

ΕΚΚΛΗΣΙΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ

Προσεγγιζούσης και πάλιν τῆς μεγάλης ἡμέρας τῶν Χριστουγέννων, ὑπενθυμίζομεν πατρικῶς εἰς πάντας τὸ μέγα χριστιανικὸν καθήκον τῆς προστασίας τῶν πασχόντων. Τὰ περιττὰ ἔξοδα καὶ ἡ πολυτέλεια ἄς περικοποῦν, καὶ ἐν ἀνάγκῃ ἄς στερηθῶμεν ὀλίγα διὰ νὰ δοθῇ καὶ εἰς τοὺς δυστυχεῖς ἡ μεγάλη χαρὰ τῆς ἑορτῆς καὶ ἡ πίστις ὅτι ἡ κοινωνία δὲν τοὺς λησμονεῖ. Ἄς ἔχωμεν ὄλοι πρὸ ὀφθαλμῶν τὴν τραγικὴν εἰκόνα τῆς στρατιᾶς τῶν ἀσθενικῶν γερόντων, τῶν ἀπροστατεῦτων ὀρφανῶν, τῶν πτωχῶν ἀσθενῶν, τῶν ἀπόρων καὶ τῶν ἐν φυλακαῖς, μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς θλίψεως καὶ τῆς καταστροφῆς, τῶν δακρῶν καὶ τοῦ πόνου, διὰ νὰ αἰσθανθῶμεν τὸ μέγεθος τοῦ ἐπιβαλλομένου καθήκοντος. «Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθῆσονται», ἐκήρυξεν ὁ Κύριος, καὶ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ἡ φωτεινὴ διδασκαλία Του θὰ γιγαντώσῃ τὰ αἰσθήματα τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν πλησίον.

Τούτων ἕνεκεν, πεποίθαμεν ὅτι μετὰ ζήλου ἐνισχυθήσεται παρὰ πάντων ὁ ἐτήσιος ὑπὲρ τῶν πτωχῶν Ἔρανος τῶν Φιλοπτῶχων Ταμείων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ τῶν Ἱ. Μητροπόλεων, τόσον εὐεργετικῶς δρώντων ὑπὲρ τῶν πασχόντων. Καὶ ἡ μικροτέρα προσφορά θὰ γίνεται δεκτὴ ὡς μεγάλη ἀπόδειξις αἰσθημάτων εὐγενῶν χριστιανικῆς ψυχῆς.

† Ο ΑΘΗΝΩΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ἐβρ. 11, 9-10:32-40

Δ'ὰ τῆς ἐμφάνισεως τοῦ Χριστιανισμοῦ ὁ κόσμος ἐδιχάσθη εἰς τὰ «τέκνα τοῦ φωτός» καὶ εἰς «τὰ τέκνα τοῦ σκότους»· εἰς τοὺς ἀνθρώπους τοὺς «σαρκοῦς» καὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους «τοὺς πνευματικοὺς». Ὁ κόσμος ἀπέβη τὸ θέατρον πάλης μεταξὺ τῶν δυνάμεων τοῦ πνεύματος καὶ τῶν δυνάμεων τοῦ σκότους. Καὶ κατὰ μέγιστα λόγον, ἡ πάλη ὑφίστατο ἐντονωτέρα ἐν τῇ κοιτίδι τοῦ χριστιανισμοῦ, τῇ Ἰουδαίᾳ. Ἐκεῖ οἱ ἔξ Ἑβραίων πιστεύσαντες εἰς τὸν Χριστόν, ὀλιγαριθμότεροι ὄντες τῶν μὴ πιστευσάντων, ὑφίσταντο τόσας πείσεις καὶ διωγμούς, ὥστε ἡ εἰς Χριστὸν πίστις τῶν ἐκινδύνευε νὰ πέσῃ εἰς τὰς καρδίας αὐτῶν, νὰ ἐξαφανισθῇ κατὰ τὴν πάλην ἐκείνην. Ὑπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην, καὶ σήμερον, ὅτε ἐξαπελύθησαν ὑπὸ τῶν ὀργάνων τοῦ σατανᾶ κατὰ τῆς χριστιανικῆς θρησκείας πλείστα ὄσα «δυνάμεις τοῦ σκότους», ἢ πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολῆ τοῦ μακαρίου τῶν ἔθνῶν Ἀποστόλου εἶνα ἐξαιρετικῶς ὑπομνηστικὴ τῆς δεοντολογικῆς στήσεως τοῦ χριστιανοῦ ἐν τῇ συγχρόνῳ ταύτῃ γιγαντιαίᾳ πάλῃ τῆς πίστεως κατὰ τῆς ἀπιστίας.

Ἐν τῷ ἀγῶνι κατὰ τῆς χριστιανικῆς θρησκείας ἐκ μέρους τῶν ὀργάνων τοῦ σατανᾶ, ὑπὸ τῶν ἐξῆς πρέπει νὰ ἐμφορῆται ὁ χριστιανὸς ἀρχῶν: ὅτι «ὑπομονῆς ἔχομεν χρεῖαν, ἵνα τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ποιήσαντες κομισώμεθα τὴν ἐπαγγελίαν»· καὶ ὅτι ἡμεῖς οἱ χριστιανοί, ἐνώπιον οἰουδήποτε κατὰ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας αὐτοῦ πόλεμος, «οὐκ ἔσμεν ὑποστολῆς εἰς ἀπώλειαν, ἀλλὰ πίστεως εἰς περιποίησιν ψυχῆς» (Ἐβρ. 10,36.39.). Ἐπὶ τῇ βάρει τῶν ἀρχῶν τούτων ὁ Ἀπόστολος ζητεῖ νὰ ἐμπνεύσῃ θάρρος εἰς τοὺς κλονιζομένους χριστιανούς τῆς Ἰουδαίας τοῦ Α' αἰῶνος. Διὰ νὰ καταστήσῃ δὲ καὶ ἐμπειρικῶς ἀποδειγμένας τὰς ἀληθείς ταύτας ἀρχὰς παρουσιάζει εἰς αὐτοὺς τὴν ἱστορίαν τοῦ κόσμου, ἀπὸ τῶν πρώτων αὐτοῦ χρόνων μέχρι ἐκείνων καθ' οὓς γράφεται ἡ ἐπιστολὴ αὕτη, καὶ ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς πάλης ἀληθείας καὶ ψεύδους, ἀπωλείας καὶ σωτηρίας ψυχῶν, ὡς μὴ οὖσαν ἄλλο τι ἢ ἱστορίαν τῶν νικῶν τῆς πίστεως καὶ τῆς ὑπομονῆς ἐν ταῖς ἐπαγγελίαις τοῦ Θεοῦ. Ἀναφέρει λοιπὸν πλείστα ὄσα παραδείγματα ἀπὸ τοῦ Ἀβελ τοῦ δικαίου μέχρι τῶν χρόνων τῆς ἐμφάνισεως τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀνδρῶν ἁγίων, οἱ ὁποῖοι διὰ πίστεως διήνυσαν τὸν βίον αὐτῶν, πολλάκις πολύμοχθον, καὶ «κατὰ πίστιν ἀπέθανον», χωρὶς μάρ-

λιστα να λάβωσι τὰς «ἐπαγγελίας τοῦ Θεοῦ», τὰς γενομένας πρὸς αὐτούς, ἄλλας τε, καὶ τὰς περὶ τοῦ Μεσσίου. Οὕτω δὲ ἀνέδειξαν *νικήτριαν* τὴν πίστιν κατὰ τῶν πειρασμῶν τοῦ κόσμου.

Τὴν ἀπαρίθμησαν τῶν ἡρωϊκῶν τῆς πίστεως ἀνδρῶν, αὐτὸ τοῦτο τῶν ἄθλων τῆς πίστεως, κἀμνει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μετὰ προφανῆ ψυχικὴν ἀγαλλίασιν καὶ θριαμβευτικὸν τόνον. Ἀφίνει δὲ νὰ φαίνεται διὰ μέσου τῶν ιστορικῶν γραμμῶν τούτων ἡ θεμελιωδὲς σιγή ἀλήθεια ὅτι *ἡ πίστις, ὑπ' ἣν ἔννοια ἐκδέχεται αὐτὴν ὁ Ἀπόστολος καὶ ἡ Ἐκκλησία, ὡς «ἐπιζόμενων ὑπόστασις, πραγμάτων ἔλεγχος οὐ βλεπομένων»* (Ἐβρ. 11, 1), ἦτο, εἶναι, καὶ θὰ εἶναι τὸ μέγιστον κεφάλαιον τῶν «ἀνθρώπων τοῦ Θεοῦ», ἡ ἀρετὴ ἐκείνη, τὴν ὁποίαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου ἄξιόι ὁ Κύριος παρὰ τοῦ ἀνθρώπου, ἐκείνη, ἣς ἀνέδειξε τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἀποκτήσαντας αὐτὴν εἰς «φίλους Θεοῦ». Ὑπὸ τὴν σημαίαν αὐτῆς καὶ ὁ Ἀβραάμ «ὑπήκουσεν ἐξελεθεῖν εἰς τὸν τόπον ὃν ἔμελλε λαμβάνειν εἰς κληρονομίαν, καὶ ἐξῆλθε μὴ ἐπιστάμενος ποῦ ἔρχεται». Ὑπὸ τὴν σημαίαν αὐτῆς «παρόκησεν εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας ὡς ἄλλοτριαν» ἐν σκηναῖς κατοικήσας μετὰ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ τῶν συγκληρονόμων τῆς ἐπαγγελίας τῆς αὐτῆς; διότι ὁ νοῦς του καὶ ὁ λογισμὸς του ἦσαν ἐστραμμένοι πρὸς τὸν οὐρανόν. Ἐν ὀνόματι τῆς πίστεως, καὶ διὰ τῆς πίστεως, ἤσαν τὰ ἀξιοθαύματα ἐκεῖνα κατορθώματα αὐτῶν οἱ Κριταί, οἱ εὐσεβεῖς τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης Βασιλεῖς, οἱ ἄγιοι Προφῆται, ἀπαξάπαντες οἱ κατὰ τῆς εὐσεβείας καὶ τοῦ κακοῦ ἀγωνισθέντες, κατορθώματα, πρὸ τῶν ὁποίων ὁ Παῦλος ἐκπλήττεται καὶ πρὸ τῶν ὁποίων ἐνδοξάζεται ὁμολογεῖ, ὅτι «ἐπιλείπει αὐτὸν ὁ χρόνος διηγούμενον» αὐτά. Ἡ ἀπὸ τοιαύτης ἐνδόξου ἰσχύος ἱστορίας ἀποψις καὶ κατεύθυνσις τοῦ βίου δίδει τὸ σθένος ἀκριβῶς εἰς τὸν Παῦλον νὰ εἴπῃ πρὸς τοὺς χευμαζομένους χριστιανούς: «Δι' ὑπομονῆς τρέχωμεν τὸν προκειμένον ἡμῖν ἀγῶνα, ἀφορώμενοι εἰς τὸν τῆς πίστεως ἀρχηγὸν καὶ τελειωτὴν Ἰησοῦν».

K.

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ

ΤΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ ΤΟΥ ΕΔΙΜΒΟΥΡΓΟΥ

B'. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ
καὶ ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ

1) Ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ.

Συμφωνοῦμεν βεβαιοῦντες ὅτι ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι πάντοτε ζῶν, δυναμικὸς καὶ ἀχώριστος ἀπὸ τῆς ἐνεργείας τοῦ Θεοῦ. «Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος καὶ ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ Θεὸς ἦν ὁ Λόγος». Ὁ Θεὸς ἀποκαλύπτει ἑαυτὸν εἰς ἡμᾶς διὰ τῆς ἐνεργείας, δι' ἣς εἰργάσθη τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων καὶ νῦν ἐργάζεται διὰ τὴν ἀποκατάστασιν αὐτῶν εἰς προσωπικὴν κοινωνίαν μετ' Αὐτοῦ. Προσκαλεῖ καὶ διαμορφώνει τὸν ἐκλεκτὸν λαόν Του καὶ λαλεῖ τὸν Λόγον Του εἰς τοὺς προφήτας καὶ ἀποστόλους Του, διερχομένων αὐτοῖς τὴν ἔννοιαν τῆς ἐνεργείας Του. Κατὰ τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου ὁ Λόγος,

ὁ Αἰώνιος Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, φανεροῦται ἐν Χριστῷ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν, τῷ Ἐνσαρκωθέντι Λόγῳ, καὶ τῷ ἀπολυτρωτικῷ Αὐτοῦ ἔργῳ, ἦτοι ἐν τοῖς λόγοις Αὐτοῦ καὶ ταῖς πράξεσι, τῇ ζωῇ του καὶ τῷ χαρακτήρι, τῷ παθήματι, τῷ θανάτῳ Αὐτοῦ καὶ τῇ ἀναστάσει, καὶ τὸ κατακόρυφον, ἐν τῇ δωρεᾷ τοῦ Πνεύματος καὶ τῇ ζωῇ, ἣν τοῦτο χορηγεῖ τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἣς εἶναι Σῶμα Αὐτοῦ. Ἡ θεία αὕτη ἀποκάλυψις ἀπευθύνεται εἰς τὴν ὅλην προσωπικότητα τοῦ ἀνθρώπου καὶ οἰκειοποιεῖται ὑπ' αὐτοῦ διὰ τῆς πίστεως. Συμφωνοῦμεν ἅπαντες βεβαιοῦντες τὸ μοναδικὸν καὶ ἀπόλυτον τῆς ἐν Χριστῷ ἀποκάλυψις, ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Ὁποίου μόνον προσφέρεται ἡ σωτηρία εἰς τὸν κόσμον. Ὅταν ὅμως ἐκ τοῦ σημείου τούτου στρεφώμεθα εἰς τὸ ζήτημα, ἂν δυνάμεθα νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν γνῶσιν τοῦ Θεοῦ δι' ἄλλων μερικῶν ἀποκαλύψεων, εὐρίσκωμεν μετὰ τῶν ἡμῶν διαφορὰς, αἵτινες χρήζουν περαιτέρω μελέτης καὶ συζητήσεως. Οὐδεὶς ἐξ ἡμῶν ἀντέχει τῆς γνώμης ὅτι ἐκτός τοῦ Χριστοῦ ὑπάρχει ἀποκάλυψις, ἣς δύναται νὰ τεθῇ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐπιπέδου καὶ ἡ ἐν Χριστῷ. Ἐνῶ ὅμως τινὲς εἶναι διατεθειμένοι νὰ ἀναγνωρίσουν praeparatio evangelica ὄχι μόνον ἐν τῇ ἑβραϊκῇ ἀλλὰ καὶ ἐν ἄλλαις θρησκείαις, καὶ πιστεύουν ὅτι ὁ Θεὸς ποιεῖται ἑαυτὸν γνωστὸν ἐν τῇ φύσει καὶ τῇ ἱστορίᾳ, ἄλλοι φρονοῦν ὅτι ἡ μόνη ἀποκάλυψις, τὴν ὁποίαν ἡ Ἐκκλησία δύναται νὰ γνωρίσῃ καὶ τῆς ὁποίας ὀφείλει νὰ εἶναι μάρτυς, εἶναι ἡ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ἀποκάλυψις, ὡς αὕτη περὶέχεται ἐν τῇ Π. καὶ τῇ Κ. Διαθήκῃ.

2) Ἁγία Γραφὴ καὶ Παράδοσις.

Κατὰ θεϊαν οἰκονομίαν ἔχομεν μαρτυρίαν ἐν λόγοις τῆς ἀποκάλυψις τῆς γενομένης διὰ τοῦ Λόγου. Ἡ μαρτυρία αὕτη δίδεται ἐν τῇ Ἁγ. Γραφῇ, ἣς τοιοῦτοτρόπως χρησιμεύει ὡς ὁ πρωτεύων κανὼν διὰ τὴν διδασκαλίαν, λατρείαν καὶ ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας. Διακρίνομεν παραλληλισμὸν, καίτοι ἀτελῆ, μετὰ τῆς ἐμπνεύσεως τῆς Ἁγ. Γραφῆς καὶ τῆς ἐνσαρκώσεως τοῦ Λόγου ἐν τῷ Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ: ἐν ἐκατέρῳ ὑπάρχει ἔννοια, πραγματοποιοῦμένη ὑπὸ τοῦ Ἁγ. Πνεύματος, μετὰ τῶν θεῶν καὶ τοῦ ἀνθρωπίνου, καὶ παραδοχῇ, διὰ τοὺς σωτικὸς σκοποὺς τοῦ Θεοῦ, ἀνθρωπίνων περιορισμῶν. «Ἐχομεν τὸν θησαυρὸν τοῦτον ἐν δοξαρίοις σκεύεσι». Ἐμεθα ἅπαντες πεπεισμένοι ὅτι ἡ τοιαύτη ἀντίληψις τῆς ἀποκάλυψις δὲν εἶναι δυνατόν νὰ κλονισθῇ ὑπὸ τῆς ἐπιστημονικῆς ἐρεῦνης τῆς Βίβλου. Ἄν ὅμως ἔχη συνειδηθῇ τῆς ἀληθοῦς φύσεως αὐτῆς ἡ τοιαύτη ἐρευνα δύναται νὰ προσφέρῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν σοβρὰς ὑπηρεσίας, πραγματοποιοῦσα ὀρθὴν ἐρμηνείαν τῆς Γραφῆς, ἀρκεῖ μόνον νὰ ἐξασφαλισθῇ δι' αὐτὴν ἡ ἐλευθερία ἡ ἀναγκαία διὰ τὴν διεξαγωγὴν αὐτῆς τῆς ἐργασίας.

Περαιτέρω, ὑπάρχει ὕλικὸν πρὸς πληρεστέραν συζήτησιν τοῦ προβλήματος τῆς παραδόσεως τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς σχέσεως αὐτῆς πρὸς τὴν Ἁγ. Γραφὴν. Λέγοντες παράδοσιν νοοῦμεν τὸν ζῶντα ροῦν τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας. Οὕτω ἡ Ὁρθόδοξος Ἀνατολή, αὐτὴ δὲ μόνον αὕτη, δέχεται ἢ εἶναι δυνα-

τὸν νὰ ὑπάρχουν εὐρέως κυκλοφοροῦσαι γνῶμαι, αἱ ὁποῖαι, ὡς ἀντίθετοι πρὸς τὴν Γραφήν, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ θεωρηθοῦν ὡς ἔχουσαι τὴν ἀληθινὴν αὐθεντιαν τῆς παραδόσεως, δὲν ἀποκλείει ὅμως ἀπὸ τῆς παραδόσεως δοξασίας τινάς, αἵτινες δὲν στηρίζονται σαφῶς ἐπὶ τῆς Γραφῆς, μολονότι δὲν εὐρίσκονται εἰς ἀντίφασιν πρὸς αὐτήν. Ὁμοφώνως ἀναγνωρίζομεν ὅτι ἡ Ἐκκλησία, φωτισομένη ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, συνετέλεσεν εἰς τὸν σχηματισμὸν τῆς Βίβλου. Τινὲς ὅμως ἐξ ἡμῶν φρονοῦν ὅτι εἰς τὴν ἐργασίαν αὐτὴν ἡ Ἐκκλησία ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τοῦ Πνεύματος εἶναι ἐμπειπιστευμένη μετὰ τῆς αὐθεντίας ὅπως διασαφηνίσῃ, ἐρμηνεύῃ καὶ συμπληροῖ τὴν διδασκαλίαν τῆς Γραφῆς, θεωροῦν δὲ τὴν μαρτυρίαν τῆς Ἐκκλησίας, ὡς αὕτη δίδεται ἐν τῇ παραδόσει, ἐξ ἴσου αὐθεντικὴν πρὸς τὴν Γραφήν αὐτήν. Ἄλλοι, ὅμως, πιστεύουν ὅτι ἡ Ἐκκλησία, ἀναγνωρίσασα τὴν Γραφήν ὡς τὸ ἀπαραίτητον μνημεῖον τοῦ ἀποκεκαλυμμένου Λόγου τοῦ Θεοῦ, δεσμεύεται ἀποκλειστικῶς ὑπὸ τῆς Γραφῆς ὡς τὸ μόνον κανόνος πίστεως καὶ πράξεως, καὶ ἐνῶ ἀποδέχονται τὴν σχετικὴν αὐθεντιαν τῆς παραδόσεως, θεωροῦν αὐτὴν αὐθεντικὴν μόνον ἐφόσον στηρίζεται ἐπὶ τῆς Γραφῆς αὐτῆς. Ἄπαντες συμφωνοῦμεν ὅτι ἡ χριστιανικὴ Ἐκκλησία ἰδρῦθη ὑπὸ τοῦ αἰωνίου Λόγου τοῦ Θεοῦ ἐνανθρωπήσαντος ἐν Χριστῷ καὶ ζωοποιεῖται διὰ τοῦ Ἁγίου Αὐτοῦ Πνεύματος. Ἀφ' ἐτέρου τὸ θεῖον ἔργον τὸ δοθὲν τῇ Ἐκκλησίᾳ εἶναι νὰ διαγγέλλῃ καὶ μαρτυρῇ περὶ τοῦ Λόγου τούτου ἀνὰ τὸν κόσμον διὰ τοῦ κηρύγματος, τῆς λατρείας καὶ ὁλοκλήρου τῆς ζωῆς τῆς.

3) Ἡ Ἐκκλησία: ἡ κοινὴ ἡμῶν πίστις.

Ὁμοφώνως ὁμολογοῦμεν πιστὴν εἰς τὴν Ἁγίαν Καθολικὴν Ἐκκλησίαν. Ἀναγνωρίζομεν ὅτι διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἰδιαιτέρως διὰ τοῦ γεγονότος τῆς ἀναστάσεώς Του, τῆς περισυλλογῆς τῶν μαθητῶν Του περὶ τὸν σταυρωθέντα, ἀναστάντα καὶ νικηφόρον Κύριον καὶ τῆς καθόδου τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὸ παντοδύναμον θέλημα τοῦ Θεοῦ ἰδρῦσε τὴν Ἐκκλησίαν ἐπὶ γῆς. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ὁ λαὸς τῆς νέας διαθήκης, ἐκκληρῶν καὶ δὴ καὶ ὑπερβαίνων ὅτι προετύπου ὁ Ἰσραὴλ ὑπὸ τὴν παλαιὰν διαθήκην. Εἶναι ὁ οἶκος τοῦ Θεοῦ, ἡ οἰκογένεια, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἡ πατρότης τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ ἀδελφότης τοῦ ἀνθρώπου θὰ πραγματοποιηθῇ ἐν τοῖς τέκνοις τῆς υἰοθεσίας Του. Εἶναι τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, τὰ μέλη τοῦ Ὁποίου ἀντιλοῦν τὴν ζωὴν καὶ ἐνότητα αὐτῶν ἀπὸ τῆς ζωῆς Κεφαλῆς τῶν· οὕτω δὲ μακρὰν Αὐτοῦ οἶδεν εἶναι (τὸ σῶμα), τὸ ὁποῖον ἐν πᾶσιν ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς δυνάμεως τῆς σωτηρίας ἣν ὁ Θεὸς παρέδωκε τῷ Υἱῷ Αὐτοῦ. Ἡ παρουσία τοῦ ἀναληφθέντος Κυρίου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, τῷ Σώματι Αὐτοῦ, γίνεται διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ ἐνὸς Πνεύματος, ὅπερ χορηγεῖ εἰς ὅλην τὴν κοινωνίαν τὰς δωρεὰς τοῦ ἀναληφθέντος Κυρίου, διαιροῦν ἐκάστῳ καθὼς βούλεται, ὁδηγεῖ αὐτὴν εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν καὶ πληροῖ αὐτὴν παντός τοῦ πληρώματος τοῦ Θεοῦ. Συμφωνοῦμεν ὅλοι ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι παρὼν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Του διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὡς Προφήτης, Ἰερεὺς καὶ Βασιλεὺς. Ὡς Προφήτης ἀποκαλύπτει τὴν θεῖαν θέλησιν

καὶ τὸν σκοπὸν τῇ Ἐκκλησίᾳ ὡς Ἰερεὺς πάντοτε ζῆ εἰς τὸ ἐντυγχάνειν ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ διὰ τῆς αἰωνίας θυσίας τῆς ἀπαξ προσερχείσεως ὑπὲρ ἡμῶν ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ διηνεκῶς ἔλκει τὸν λαὸν Αὐτοῦ πρὸς τὸν Ὑψιστον, καὶ ὡς Βασιλεὺς κυβερνεῖ τὴν Ἐκκλησίαν Του καὶ πάντοτε ἰδρύει καὶ ἐκτείνει τὴν βασιλείαν Του. Ἡ παρουσία τοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ὑπῆρξε διηνεκῆς ἀπὸ τῆς θεμελιώσεως αὐτῆς, τὴν δὲ παρουσίαν ταύτην ποιεῖται Οὕτως ἀποτελεσματικὴν καὶ φανεράν ἐν τῷ κηρύγματι τοῦ Λόγου, τῇ πιστῇ τελείᾳ τῶν Μυστηρίων, τῇ προσευχῇ τῇ γενομένῃ ἐν τῷ ὀνόματι Αὐτοῦ καὶ τῇ καινότητι τῆς ζωῆς, δι' ἧς καθιστᾷ ἱκανοὺς τοὺς πιστοὺς ὅπως μαρτυροῦν περὶ Αὐτοῦ. Καὶ μολονότι οἱ ἄνθρωποι συχνάκις ἐλέγχονται ἄπιστοι, ὁ Χριστὸς θὰ παραμείνῃ πιστὸς εἰς τὴν ὑπόσχασιν τῆς παρουσίας Του, καὶ οὕτω θὰ ἐξακολουθήσῃ μέχρι τῆς τελειώσεως τῶν πάντων. Ἐν τῇ ἀντιλήψει τῆς Πίστεως ταύτης διάφορα πρόσωπα διάφορον ἔμφασιν θέτουν ἐπὶ ταύτης ἢ ἐκείνης τῆς ἀπόψεως. Τινὲς τονίζουν περισσότερο τὴν συννεχῆ καὶ μόνιμον Παρουσίαν τοῦ Χριστοῦ ἐν τῷ σώματι Του καὶ μετὰ τοῦ λαοῦ Του, ἐνῶ ἄλλοι τονίζουν περισσότερο τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι παρὼν μόνον ὅπου ὁ Λόγος Του ἀληθῶς κηρύττεται καὶ γίνεται δεκτὸς διὰ πίστεως. Σημεῖον τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ μελετηθῇ εἶναι ἐν τίνι βαθμῇ ὁ χριστιανὸς, διὰ νὰ εἶναι βέβαιος ὅτι εὐρίσκεται εἰς ζῶσαν ἐπαφὴν μετὰ τοῦ Χριστοῦ, ὀφείλει νὰ στηρίζεται ἐπὶ τῆς ἱεραρχίας καὶ τῶν μυστηρίων, τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ τῆς ἐσωτερικῆς μαρτυρίας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἢ καὶ ἐπὶ ὅλων τούτων.

4) Ἡ Ἐκκλησία: συμφωνίαι καὶ διαφοραί.

Ἡ Ἐκκλησία ὅθεν εἶναι τὸ σῶμα ἐκείνων, οἵτινες εἶναι κεκλημένοι νὰ μαρτυροῦν περὶ τῆς χάριτος καὶ τῆς ἀληθείας τοῦ Θεοῦ. Τὸ ὄρατον τοῦτο σῶμα, πρὸ τῆς ἐλευσεως τοῦ Κυρίου, εὐρίσκετο ἐν τῷ Ἰσραὴλ καὶ νῦν εὐρίσκεται ἐν τῷ νέῳ Ἰσραὴλ, εἰς τὸν ὁποῖον εἶναι ἐμπειπιστευμένον τὸ ἔργον τῆς καταλλαγῆς. Ἐπὶ τοῦ ὄρατου τούτου σώματος ἡ λέξις «Ἐκκλησία» συνήθως ἐφαρμόζεται ἐν τῇ Κ. Διαθήκῃ καὶ εἰς αὐτὸ ἀνήκει ἡ κλήσις τοῦ Θεοῦ. Εἶναι ἡ σφαῖρα τῆς ἀπολυτρώσεως. Ἄνευ τῆς Ἐκκλησίας ὁ ἄνθρωπος δὲν δύναται νὰ φθάσῃ εἰς τὴν πλήρη γνῶσιν τοῦ Θεοῦ οὔτε δὲ καὶ νὰ λατρεύσῃ Αὐτὸν ἐν ἀληθείᾳ. Διάφοροι Ἐκκλησιαὶ διαφέρουν ὡς πρὸς τὴν χρῆσιν τοῦ ὄρου «Ἐκκλησία». Τινὲς θὰ ἐφήρμοζον τὸν ὄρον τοῦτον ὄχι μόνον ἐπὶ τῆς ὄρατῆς ἀπολυτρωμένης καὶ ἀπολυτρώσεως κοινωνίας, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς ἀόρατου χορείας τῶν λευτρωμένων, διότι μόνον ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ὁ ὄρος ἐφαρμόζεται ὑπὸ τὴν ἔννοιαν αὐτὴν θὰ ἦτο ὀρθὸν νὰ λεχθῇ «ἐκτὸς τῆς ἐκκλησίας οὐδεμία σωτηρία». Πλὴν ἡ ἀόρατος Ἐκκλησία δὲν ἀποτελεῖ ἰδεώδη πλατωνικὴν κοινωνίαν διάφορον ἀπὸ τῆς ὄρατῆς ἐπιγείου Ἐκκλησίας. Ἡ ἀόρατος καὶ ἡ ὄρατῆ Ἐκκλησία εἶναι συνδεδεμέναι ἀχωρίστως, μολονότι τὰ ὄρια αὐτῶν δὲν συμπίπτουν ἀκριβῶς. Ἄλλοι νομίζουν ὅτι ἡ χρῆσις τοῦ ὄρου «ἐκκλησία» διὰ τὴν ἀόρατον χορείαν τῶν ἀληθινῶν χριστιανῶν τῶν γνωστῶν μόνον εἰς τὸν Θεὸν εἶναι ἀπατηλὴ καὶ ἀντί-

θετος πρὸς τὴν Γραφήν. Ὅταν γίνεται λόγος περὶ τοῦ ἀσράτου τούτου σώματος ὡς περὶ τῆς ἀληθοῦς Ἐκκλησίας, ἔρχεται ὡς ὀλεθρία συνέπεια τὸ ὅτι ἡ ἀληθὴς Ἐκκλησία δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ εἶναι ὁρατὴ καὶ ὅτι ἡ ὁρατὴ Ἐκκλησία δὲν ὑπόκειται ἀνάγκη νὰ εἶναι ἀληθής. Ὅλοι ὅμως ἡμεῖς ἀναγνωρίζομεν ὅτι ὁ ἀριθμὸς ἐκείνων τούτων ὁποῖους ὁ Θεὸς ἤγαγεν εἰς καινότητα ζωῆς καὶ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι χαρὰν, καὶ οὕτως προσωπικῶς ἀνταπεκρίθησαν εἰς τὴν συγχωροῦσαν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, ἔχει ὄρια κρυπτὰ μὲν διὰ τὸν ἄνθρωπον, γνωστὰ δὲ μόνον εἰς τὸν Θεόν. Διάφοροι Ἐκκλησιαῖται ἔχουν ἰδέας διαφόρους ὅσον ἀφορᾷ τὸν γνάμονα διὰ τὴν ἀναγνώρισιν προσώπου τινὸς ὡς μέλους τῆς Ἐκκλησίας. Τινὲς ἀντέχονται τῆς γνώμης ὅτι ὅλοι οἱ βεβαπτισμένοι καὶ μὴ ἀσπρηθέντες τὴν πληρονομίαν τῶν δι' ἔργου καὶ λόγου ἀνήκουν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ πρέπει νὰ θεωρῶνται μέλη αὐτῆς. Ἄλλοι θὰ ἤθελον νὰ περιορίσουν τὸ δικαίωμα τοῦ εἶναι τινὰ μέλος τῆς Ἐκκλησίας εἰς ἐκείνους, οἵτινες προέβησαν εἰς εἰλικρινῆ ὁμολογίαν πίστεως ἐν Χριστῷ, καὶ εἰς τὴν ζωὴν τῶν ὁποίων εἶναι δυνατὸν νὰ διακρίνη τις μέτρον τι τοῦ πνεύματος τοῦ Χριστοῦ. Σχετικῶς ὑπάρχουν καὶ ἄλλαι σοβαραὶ διαφοραί, τινὲς τῶν ὁποίων θὰ συζητηθῶν ἐν ἄλλοις κεφαλαίοις τοῦ παρόντος ψηφίσματος.

δ) Ἡ Ἐκκλησία καὶ ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ μαρτυρεῖ περὶ τῆς πραγματικότητος τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Ἡ Ἐκκλησία χαίρει ἐν τῇ Βασιλείᾳ τοῦ Θεοῦ, ἥτις εἶναι παρούσα ὁσάκις ὁ ἄνθρωπος ὑπακούει εἰς τὸν Θεὸν τὸ θέλημα. Πλὴν ἡ Ἐκκλησία μετὰ χαρᾶς πάντοτε ἀναμένει τὴν τελείωσιν τῆς Βασιλείας ἐν τῷ μέλλοντι, ἀφοῦ ὁ Χριστὸς Βασιλεὺς, ὁ Παρὼν καὶ Ἐνεργῆς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, μέλλει νὰ φανερωθῇ ἐν δόξῃ. Ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ πραγματοποιεῖται νῦν κατὰ τρόπον κρυπτόν, μέχρι τῆς πλήρους φανερώσεως αὐτῆς ὅταν ὁ Θεὸς θὰ εἶναι τὰ πάντα ἐν πᾶσι. Συμφωνοῦντες ἐπὶ τῆς πίστεως αὐτῆς δὲν φρονοῦμεν εἰσεῖν ἐν αὐτῷ ὡς πρὸς α) τὴν σχέσιν τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὴν Βασιλείαν, καὶ β) τὸν βαθμὸν μέχρι τοῦ ὁποίου ἡ Βασιλεία γίνεται γνωστὴ ἐνταῦθα (ἐπὶ γῆς) καὶ τώρα. Τινὲς τονίζουν τὴν συγγένειαν μεταξὺ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Βασιλείας, ἄλλοι δὲ τὴν διαφορὰν μεταξὺ αὐτῶν. Τινὲς θέτουν τὴν ἔμφασιν ἐπὶ τῆς πραγματικῆς παρουσίας τῆς Βασιλείας ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν συνέχειαν τῶν δύο, φρονοῦντες ὅτι τὴν ἔλευσιν τῆς Βασιλείας δύναται νὰ ἴδῃ τις ἐν τῇ προόδῳ τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ καὶ τῷ ἔργῳ ὅπερ ἐπιτελεῖται διὰ τῶν πιστευόντων, ἢ δι' ὅλων τῶν καλῆς θελήσεως ἀνθρώπων ἀνὰ σύμπαντα τὸν κόσμον. Ἄλλοι τονίζουν τὴν Βασιλείαν ἣτις θὰ ἔλθῃ ἐν δόξῃ καὶ ἄλλοι πάλιν φαντάζονται τὴν Βασιλείαν ὡς τὴν ὅλον ἐν αὔξουσιν ἐπικράτησιν τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ ὡς ταῦτα ἐφανερώθησαν ἐν Ἰησοῦ Χριστῷ εἰς πᾶσαν σφαῖραν τῆς ζωῆς. Καὶ αὖτις τινὲς φρονοῦν ὅτι ἡ πρόοδος τῆς Βασιλείας δύναται καὶ νῦν νὰ διαπιστωθῇ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἄλλοι νομίζουν ὅτι ἡ Ἐκκλησία

γνωρίζει τὴν Βασιλείαν μόνον διὰ τῆς πίστεως, ἐφόσον ἡ νίκη τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἀκόμη κεκρυμμένη ἀπὸ τοῦ κόσμου καὶ προώρισται νὰ μὲνη κεκρυμμένη μέχρι τέλους τοῦ αἰῶνος τούτου. Ἐν τισιν Ἐκκλησιαῖται αἱ διαφοραὶ αὗται ἀντιλήψεις θεωροῦνται ἴσως σοβαραὶ καὶ ἀποτελοῦν ἐμπόδιον πρὸς πλήρη ἐπικοινωνίαν, ἐνῶ ἐν ἄλλαις δὲν θεωροῦνται ὡς τοιοῦτον ἐμπόδιον, ὅλλα εὐρίσκεται ἡ μία παρὰ τὴν ἄλλην χωρὶς νὰ ἐμποδίζουσαν τὴν πλήρη κοινωνίαν μεταξὺ αὐτῶν.

ε) Τὸ ἔργον τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐργον τῆς Ἐκκλησίας εἶναι νὰ δοξάζῃ τὸν Θεὸν ἐν λατρείᾳ καὶ ὑπηρεσίᾳ θυσίας καὶ νὰ εἶναι ὁ ἱεραπόστολος τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ κόσμῳ. Καθῆκον ἔχει νὰ μαρτυρῇ περὶ τῆς ἀπολυτρωτικῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ ἐν Ἰησοῦ Χριστῷ ἐν τῇ ὁμαδικῇ ζωῇ τῆς, νὰ εὐαγγελίζηται τὸ εὐαγγέλιον πάσῃ τῇ κτίσει καὶ ποιῆται μαθητὰς ἐξ ὅλων τῶν ἐθνῶν, κομίζουσα τὰς ἐντολὰς τοῦ Χριστοῦ τόσον πρὸς κοινωνίας ὀλοκλήρους ὅσον καὶ πρὸς ἄτομα. Ὅσον ἀφορᾷ ἐκείνους, οἵτινες ἀνήκουν εἰς τὴν κοινωνίαν τῆς, ἢ εὐρίσκονται ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς, ἔργον τῆς Ἐκκλησίας, διὰ τῆς διακονίας τοῦ Λόγου καὶ τῶν Μυστηρίων καὶ τῆς χριστιανικῆς διαπαιδαγωγήσεως, εἶναι νὰ κάμνῃ αὐτοὺς πεπεισμένους χριστιανούς ἔχοντας συνείδησιν τῆς πραγματικότητος τῆς σωτηρίας. Αἱ ἀνάγκαι τῶν ψυχῶν τῶν ἀτόμων ὑπαγορεύουν ποιμαντορικὴν πρόνοιαν καὶ ἀδελφωσύνην ἐν τοῖς πνευματικοῖς, διὰ τῶν ὁποίων τὰ μέλη προκαλοῦν ἄλληλα εἰς ἔργα ἀγαθὰ, καὶ ἀναστροφὴν ἀξίαν τῆς κλήσεως αὐτῶν, διὰ φιλίας ἀληθοῦς, ἀμοιβαίας βοηθείας καὶ παρηγορίας καὶ τῆς ἀσκήσεως πειθαρχίας ἐν ἀγάπῃ ἐπιδεικνυομένης. Ὁφείλει νὰ μεσιτεύῃ ὑπὲρ ὅλων τῶν μελῶν τῆς, ἰδιαίτερος δὲ ὑπὲρ ἐκείνων οἵτινες πάσχουν χάριν τῆς πίστεως αὐτῶν καὶ ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος. Ἡ Ἐκκλησία ὀφείλει νὰ διακηρύττῃ τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ ὡς ἀπεκαλύφθη αὕτη ἐν Ἰησοῦ Χριστῷ καὶ οὕτως νὰ ἐνθαρρύνῃ καὶ καθοδηγῇ τὰ μέλη τῆς ὅπως προοράουν τὴν δικαιοσύνην, τὴν εἰρήνην καὶ τὴν καλὴν θέλησιν μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων καὶ εἰς ὅλην τὴν ἔκτασιν τῆς ζωῆς. Οὕτω ἡ Ἐκκλησία εἶναι κεκλημένη νὰ ἀγωνίζηται κατὰ τῶν δυνάμεων τοῦ πονηροῦ καὶ ζητῇ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ ἐν πᾶσι, ἐν προσδοκίᾳ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν θὰ ἔλθῃ ἡ Βασιλεία Αὐτοῦ πλήρης δυνάμεως.

ζ) Τὸ χόρισμα τῆς προφητείας καὶ ἡ διακονία τοῦ Λόγου.

Συμφωνοῦμεν ὅτι ἡ παρουσία καὶ ἡ ἐμπνευσις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος δίδονται σημερον εἰς τὰ ἐκλεκτὰ Αὐτοῦ ὄργανα, ἰδιαίτερος δὲ εἰς τοὺς κεκλημένους ὅπως ὡς διάκονοι τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ. Οὐχὶ μόνον ἐν τῇ ὁμαδικῇ ζωῇ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῇ διδασκαλίᾳ αὐτῆς ὡς ὅλον θεωρουμένης, ἀλλὰ καὶ ἐν ἐκάστῳ τῶν μελῶν αὐτῆς ἀναλόγως τῆς ἰκανότητος καὶ κλήσεως αὐτοῦ, τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἔρχεται νὰ κατοικήσῃ. Τῇ ἀληθείᾳ δέ, πᾶσα τελεία καὶ μόνιμος ἀποκάλυψις δοθεῖσα ἡμῖν ἐν Χριστῷ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν θὰ ἐχάνετο ἐκ τοῦ κόσμου, ἂν δὲν ὑπῆρχον ἐμπνευσμένοι ἄνδρες νὰ καταγράψωσιν αὐτὴν καὶ κηρύξωσιν ἐν πάσῃ γε-

νεῦ. Ἡ ἀποκάλυψις αὕτη δὲν ἀνήκει μόνον εἰς τὸ παρελθόν· εἶναι λόγος ἀείποτε παρών, δι' οὗ ὁ Θεὸς ὁμιλεῖ ἀμέσως εἰς τὴν ἀκούουσαν ψυχὴν. Πρὸς τοῦτοις πᾶσαι αἱ ἐκδηλώσεις τοῦ Πνεύματος εἶναι ἐκδηλώσεις τῆς θείας ἐνεργείας τοῦ Θεοῦ. Ἐνταῦθα ἡ προφητεία εὗρισκει τὴν θέσιν αὐτῆς ἐν τῇ ὁμαδικῇ ζωῇ τῆς Ἐκκλησίας. Ἐν Χριστῷ ὁλόκληρος ἡ ἀλήθεια τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ σκοποῦ τοῦ Θεοῦ διὰ τοὺς ἀνθρώπους πλήρως καὶ ἐπαρκῶς περιέχεται, ἐκάστη ὡς γενεὰ ἔχει τὰ ἑαυτῆς προβλήματα καὶ τὰς δυσκολίας τῆς, ἔργον δὲ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐν ἐκάστη γενεᾷ εἶναι νὰ ἐφαρμόζη τὴν μίαν ἀλήθειαν τὴν ἀποκαλυφθεῖσαν ἐν Χριστῷ εἰς τὰς διαφόρους χρονικὰς περιστάσεις. Ἐπὶ τούτοις, ὅπως ἀποδεικνύει ἡ παρελθούσα πείρα, οἱ νέαι αὗται ἐφαρμογαὶ φέρουν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν νέαν κατανόησιν τῆς ἀληθείας ἐπὶ τῆς ὁποίας βασιζονται. Τὸ Πνεῦμα δύναται νὰ ὁμιλήσῃ χρησιμοποιοῦν ὡς ὄργανον ὅποιονδήποτε θελήσῃ. Ἡ κλήσις πρὸς μαρτυρίαν τοῦ Ἐθαγγελίου καὶ διακήρυξιν τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ δὲν ἔρχεται μόνον εἰς τὸν χειροτονημένον κληρὸν ἢ Ἐκκλησία ἔχει μεγάλην ἀνάγκην καὶ ὀφείλει ν' ἀπεκδέχεται καὶ χαιρετίζει τὴν ἀσκήσιν τῶν χαρισμάτων τῆς προφητείας καὶ διδασκαλίας καὶ ὑπὸ τῶν λαϊκῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. Ὅταν ἐμφανίζονται προφητικὰ χαρίσματα ἢ Ἐκκλησία ὀφείλει νὰ μὴ σβεννύῃ τὸ πνεῦμα ἢ περιορῶν τὰς προφητείας, ἀλλὰ νὰ δοκιμάζῃ αὐτὰς κατὰ πόσον συμφωνοῦν μετ' τὴν ἀλήθειαν ἧτις εἶναι πεπιστευμένη εἰς αὐτὴν καὶ νὰ κατέχῃ τὸ κληρὸν.

8) *Ἡ Una Sancta καὶ αἱ διαφοραὶ μας.*

Πάν ὅ,τι διδάσκει ἡ Κ. Διαθήκη ὅσον ἀφορᾷ τὴν Ἐκκλησίαν προϋποθέτει τὴν ἐνότητα αὐτῆς εἰς τὰ οὐσιώδη. Ἡμεῖς ὅμως, ὁμολογοῦντες τὴν πίστιν ἡμῶν εἰς τὴν μίαν Ἐκκλησίαν, συναισθανόμεθα βαθεῖαν διάστασιν μεταξὺ τῆς πίστεως ταύτης καὶ τῶν ὄρων ὑπὸ τοὺς ὁποίους σήμερον εὗρισκόμεθα. Ἄνα γνωρίζομεν ὅτι πάντες οἱ ἀποδεχόμενοι τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν ὡς Υἱὸν τοῦ Θεοῦ καὶ Κύριον καὶ Σωτῆρα αὐτῶν, καὶ κατανόουν τὴν ἐξάρτησιν αὐτῶν ἐκ τῆς εὐσπλαχνίας τοῦ Θεοῦ τῆς ἀποκαλυφθείσης ἐν Αὐτῷ, ἔχουν ἐν τῷ γεγονότι τούτῳ ὑπερφυσικὸν δεσμόν ἐνόητος ὑφιστάμενον παρὰ τὰς διαφορὰς εἰς τὸν καθορισμὸν τοῦ θείου μυστηρίου τοῦ Κυρίου. Χαίρομεν δὲ διότι ἡ συναίσθησις τῆς συγγενείας ταύτης ἔλκει τοὺς χριστιανοὺς ἐγγύτερον πρὸς ἀλλήλους καὶ ὅτι πρόγευσις τις πλήρους κοινωνίας μεταξὺ κεχωρισμένων ομάδων ἤδη ζητεῖται καὶ εὗρισκεται. Πιστεύομεν ὅμως ὅτι αἱ διαιρέσεις τῆς Χριστιανισμοῦ ἐν πάσῃ χώρα εἰσι τοιαῦται ὥστε νὰ ἐμποδίζου τὴν ἐκδήλωσιν τῆς ἐνότητος τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ. Λυπούμεθα ἐξ ὅλης τῆς καρδίας ἐπὶ τούτῳ καὶ ἐπιθυμοῦμεν ὅπως τὸ Συνέδριον καλέσῃ τὰ μέλη τῶν Ἐκκλησιῶν εἰς μετάνοιαν τοιαύτην, ὥστε ὄχι μόνον οἱ ἀρχηγοὶ αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ οἱ πολλοὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες εἰ ἀκούοντες τὸ κήρυγμα αὐτῶν, μάθουν ὅτι ἡ ὑπόθεσις τῆς χριστιανικῆς ἐνότητος περιέχεται εἰς τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ, ἡ δὲ χριστιανικὴ συνείδησις ὀφείλει νὰ θεωρήσῃ αὐτὴν ὡς ἐπείγουσαν πρόσκλησιν τοῦ Θεοῦ.

(ἀκολουθεῖ) † ὁ Μ. Ἀρχιμ. MIX. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Σπλάγγνα οἰκτιρωμῶν.

Πλησιάζουν αἱ ἡμέραι τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς κατὰ σάρκα γεννήσεως τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν, καίτοι δὲ καθήκον παντὸς χριστιανοῦ εἶνε νὰ μνησθῇ κατ' αὐτὰς καὶ τῶν παντοιοτρόπως πασχόντων καὶ δοκιμαζομένων ἀδελφῶν, δὲν εἶνε ἄσκοπος καὶ μία ὑπόμνησις τοῦ πρὸς αὐτοὺς χριστιανικοῦ τῶν καθήκοντος. Ἡ γενικὴ κατάστασις εἶνε τοιαύτη, ὥστε νὰ μὴ ἦνε ὀλίγοι οἱ πτωχοὶ καὶ οἱ ἀπροστάτευτοι, οἱ γέροντες, αἱ χήραι καὶ τὰ ὄρφανά, οἱ ἀσθενεῖς καὶ οἱ ἐν φυλακῇ καὶ ἐν γένει τὰ θύματα τῆς παντοίας δυστυχίας. Ἄς ἀνοιξώμεν πρὸς τὸν δύσμοιρον αὐτὸν κόσμον πλουσιῶν οἰκτιρωμῶν σπλάγγνα καὶ διὰ τῆς πρὸς αὐτοὺς συμπαθείας ἅς ἀμβλύνομεν τὴν κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας τῆς παγχριστιανικῆς χαρᾶς ἐπὶ ταῖς μεγάλας ἑορταῖς τῆς ἐν ἀνθρώποις θεοφανείας ἐντεινομένην ἐκ τῆς πρὸς αὐτοὺς ἀδιαφορίας πικρίας. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Μακαριωτάτου Πρωθιεράρχου τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας ὁμιλεῖ εὐθὺς εἰς τὰς καρδίας πάντων τῶν δυναμένων νὰ χαρίσουν ὀλίγην χαρὰν εἰς τὸν πόνον τῆς ἀνεχείας.

Ἡ Ἐκκλησία Ἀβυσσινίας.

Διὰ τῆς ἐν ἄλλῃ σελίδι τοῦ παρόντος φύλλου ἀναφερομένης ἐκλογῆς τοῦ Σέβ. Ἀβραὰμ ὡς Ἀμπούνα (Πρωθιεράρχου) τῆς ἐν Ἀβυσσινίᾳ Ἐκκλησίας πρώτην ταύτην φορὰν ἡ Αἰθιοπικὴ Ἐκκλησία καθίσταται αὐτοκέφαλος, χειροφετουμένη ὀλοσχερῶς ἀπὸ τῆς Κοπτικῆς ἐν Αἰγύπτῳ Ἐκκλησίας, ἀφ' ἧς μέχρι τοῦδε εἶχε τὴν ἐξάρτησιν διὰ τοῦ ὑπ' αὐτῆς διορισμοῦ τοῦ Ἀμπούνα ἐκ τῶν τάξεων τοῦ κοπτικοῦ κληροῦ. Ὅθεν δὲν θεωρεῖται ἀπροσδόκητος ἡ κατὰ τῆς ἐκλογῆς ταύτης διαμαρτυρία τῆς κοπτικῆς Ἐκκλησίας, κηρυξάσης τὴν ἐκλογὴν ἄκυρον, παρὰ τὰ ἐκ Ρώμης λεχθέντα ὅτι ἡ τοπικὴ τῆς Ἀβυσσινίας κυβέρονσις ἄπλως ἀνταπεκρίθη πρὸς τὸν καὶ πρὸ τῆς ὑπὸ τῆς Ἰταλίας καταλήψεως τῆς Ἀβυσσινίας ὑπάρχοντα πόθον τῶν αἰθιοπίων νὰ χειροφετηθῶσιν ἀπὸ τῆς κοπτικῆς αἰγυπτιακῆς Ἐκκλησίας καὶ ν' ἀποτελέσωσιν Ἐκκλησίαν ἀνεξάρτητον ἀπ' αὐτῆς. Πρὸς τὸ γεγονός τοῦτο δὲν ἀπέμεινεν ἀδιάφορος καὶ ἡ πολιτικὴ Αἴγυπτος, χαρακτηρίσασα τὴν ἐν λόγῳ ἐκλογὴν ὡς ἐπέμβασιν εἰς καθαρῶς αἰγυπτιακὸν ζήτημα. Ἐξ ἄλλου εἶνε προφανές ὅτι αἱ παλαιαὶ τοῦ Βατικανοῦ ἀπόπειραι διεισδύσεως εἰς τὴν Ἀβυσσινίαν θὰ ἐπαναληφθῶσι πάντως ὑπὸ τὸ νέον καθεστὸς ὅ,τι οἱ πορτογάλλοι δὲν ἐπέτυχον κατὰ τὸν ἐ' αἰ. θὰ εὐνοηθῇ ἀσφαλῶς σήμερον, τὸ δ' ἐν Ρώμῃ ἀπό τινος ἰδρυθῆν πρὸς τοῦτον ἀκριβῶς τὸν σκοπὸν ἀβυσσινιακὸν κολλέγιον δὲν θὰ ἦνε τὸ μόνον μέσον τῆς μελλούσης ἐν Αἰθιοπίᾳ προσηλυτιστικῆς δράσεως τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας.

* Ὁ διάσημος ἰταλὸς λογοτέχνης - συγγραφεὺς τῆς «Ἱστορίας τοῦ Χριστοῦ» Giovanni Papini ἐξέδωκεν ἐπ' ἐσχάτων νέον σύγγραμμα ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἱστορία τῆς ἰταλικῆς φιλολογίας» ἰδίως τοῦ ἐγ' καὶ ἰδ' αἰῶνων. Τὸ σύγγραμμα προεκάλεσε πλεῖστα σχόλια διὰ τὰς τολμηρὰς ἐν

αὐτῶ κρίσεις καὶ τὰ ἀπροσδόκητα συμπεράσματά του. Ἡ σπουδαιότερα κατ' αὐτοῦ μομφή γίνεται διὰ τὸν «ἀντικληρικισμόν» του: δὲν εὐρίσκει ἔλεος ἢ «ρωμαϊκὴ ἀνηθικότης» καὶ ἡ «ἐξαχρῆσις τοῦ κλήρου», τονίζεται δ' ἡ ἀνάγκη καὶ μιᾶς μεταρρυθμίσεως.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Ἱερά Σύνοδος διέκοψε τὰς συνεδριάσεις αὐτῆς ἕνεκα τῶν ἐπιχειρημάτων ἑορτῶν. Κατὰ τὴν συνεδρίαν δὲ τοῦ Σαββάτου τῆς Καρελθούσης ἑβδομάδος ἀπεφάσισε δι' εἰδοποιήσεως νὰ προσκαλέσῃ τοὺς βουλομένους ἐκ τῶν ἀποφοίτων τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου ὅπως δηλώσωσιν ἂν θέλωσι νὰ φησῶσιν εἰς τὸ Θεολογικὸν Φροντιστήριον. Ἡ εἰδοποίησις δημοσιεύεται ἐν τῷ παρόντι φύλλῳ τῆς «Ἐκκλησίας».

— Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος προήδρευσε τὴν μὲν Τρίτην τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, τὴν Τετάρτην τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου τοῦ ΟΔΕΠ καὶ σήμερον Σάββατον τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου τοῦ ΤΑΚΕ.

— Ἀποφασισθείσης τῆς ἐπανακόσσεως τοῦ «Ἄμβωνος τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας» ἤδη παρεσκευάσθη τὸ πρῶτον φύλλον. Ὁ ἀποτελεῖται ἐξ ἰδιαιτέρων ἑβδομαδιαίων τετρασελίδων φύλλων περιεχόντων ἐν λαϊκὸν κήρυγμα καὶ ἄλλα συναφῆ δημοσιεύματα, θὰ διανεμηθῇ κατὰ χιλιάδας ἀντιτύπων δωρεὰν ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ καὶ ἐν ταῖς Μητροπόλεσι, εἰς τὸν στρατὸν καὶ εἰς τὸ ναυτικόν, εἰς τὰ Σχολεῖα, εἰς τὰς φυλακάς καὶ ἐν γένει εἰς τὸν λαόν. Ἡ σύνταξις τοῦ «Ἄμβωνος τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας» θὰ γίνεται ὑπὸ τοῦ ἰδίου τοῦ κ. Μιχαὴλ Γαλανοῦ.

— Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος, μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου τελεσθεῖσαν θείαν Λειτουργίαν τῆς πρωΐας ἐγένετο ἡ μετὰ μεσημβρίαν συνήθης μεγαλοπρεπεστάτη λιτανεὶα ἀπὸ τὴν πόλιν τοῦ Πειραιῶς. Προσηλθόν δὲ ἡ Α. Β. Υ. ὁ Ἀντιβασιλεὺς—Διάδοχος, ὁ Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἱκανοὶ τῶν ὑπουργῶν ὁ Νομάρχης, οἱ Δήμαρχοι καὶ ἄλλοι ἐπίσημοι. Ὑπὲρ τὰς 100.000 λαοὺ παρηκολούθησε τὴν λιτανεὶαν ἐν εὐλαβείᾳ καὶ τάξει. Μετὰ τὴν λιτανεὶαν ἐγένετο μεγάλη συγκέντρωσις εἰς τὸ Δημοτικὸν Θέατρον τοῦ Πειραιῶς, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁμίλησεν ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος περὶ τοῦ ἁγ. Σπυρίδωνος. Πρὸς τοὺς ἄλλοις εἶπεν ὅτι «Αἱ τρεῖς μεγάλαί νήσοι τῆς Ἑπτανήσου, ἡ Κέρκυρα, ἡ Κεφαλληνία καὶ ἡ Ζάκυνθος θὰ ἔλεγε τις ὅτι διὰ τῶν λειψάνων τῶν ἁγίων Σπυρίδωνος, Γερασίμου καὶ Διονυσίου ὑπῆρξαν προπύργια τῆς ὀρθοδοξίας καὶ τοῦ ἑλληνισμοῦ ἐναντι τῆς ἑτεροδόξου Δύσεως, φύλακες καὶ φρουροὶ τῆς ἁγίας ἡμῶν καὶ ὀρθοδόξου πίστεως τῶν Ἑθνικῶν παραδόσεων. Διότι εἶναι ἀλληλένδετα τὰς δύο ταῦτα, ἡ ὀρθόδοξος χριστιανικὴ πίστις καὶ ὁ ἑλληνισμὸς τοῦ ἐνδόξου ἱστορικοῦ παρελθόντος τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῶν μεγάλων παραδόσεων. Ὅχι μόνον ἡ Ἑπτανήσος ἀλλὰ καὶ ἡ Ἑλλάς ὁλόκληρος ὑπέστη ἀλλεπαλλήλους εἰς ξένους ὑποδουλώσεις καὶ διεξήγαγεν ἀγῶνα πρὸς ἀλλοφύλους δυναστας, πρὸς ἑτεροθρήσκους καὶ ἑτεροδόξους, ἀγωνισθέντας ν' ἀφομοιώσουν πρὸς ἑαυτοὺς τοὺς Ἕλληνας κατὰ τὴν γλῶσσαν καὶ κατὰ τὴν θρησκείαν. Καὶ συνέβη ἀληθῶς τὸ μέγα ἱστορικὸν θαῦμα νὰ διασωθῇ ὁ ἑλληνισμὸς ἐκ τῶν σκληρῶν ἐκείνων δοκιμασιῶν διὰ τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Κατ' ἀνθρωπίνους ὑπολογισμούς θὰ εἴρηφανίζετο, θ' ἀφομοιοῦτο πρὸς τοὺς ξένους, θ' ἀπέβαλε τὴν ἐθνικὴν του συνείδησιν. Ἀλλ' ἡ Ἐκκλησία ὑπῆρξε δι' αὐτὸν σῴτειρα κιβωτὸς ἐν μέσῳ τοῦ κατακλισμοῦ τῆς μακροχρονίου δουλείας. Ἡ Ὄρθόδοξος Ἐκκλησία διέσωσε τὴν γλῶσσαν καὶ τὰς ἐθνικὰς του παραδόσεις διετήρησεν ἀδιάφθορον τὴν συνείδησίν του. Ὁ ἑλληνικὸς λαὸς συρρέων πρὸς τὸ λείψανον τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος, ὡς καὶ τῶν ἄλλων ἁγίων, παρακολουθῶν τὰ θαύματά του, ἠγύετο ἐνίσχυσιν εἰς τὴν πίστιν, παρηγορίαν εἰς τὰς θλίψεις, θάρρος εἰς τοὺς σκληροὺς τῆς ζωῆς ἀγῶνας». Ἡ ὁμιλία τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου διενεμήθη εἰς τὸν λαόν ἐκδο-

θεῖσα ὑπὸ τοῦ Δήμου Πειραιῶς εἰς πολλὰς χιλιάδας ἀντιτύπων.

— Ὁ ὕφηγος τῆς Θεολ. Σχολῆς κ. Βασ. Κ. Ἐξαρχος ἐποιήσατο ἐπίσημον ἐναρξιν τῶν μαθημάτων του τῇ 8ῃ τοῦ μηνὸς, ἔχων ὡς θέμα «Ἡ θεωρία τῆς λατρείας καὶ ἡ συμβολὴ αὐτῆς εἰς τὴν χριστ. ἀγωγὴν».

— Τὴν παρελθούσαν Παρασκευὴν ὁ κ. Ἰω. Καρμύρης, ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου, τῶν Καθηγητῶν τῆς Σχολῆς καὶ πλήθους φοιτητῶν ἐδίδαξε τὸ δογματικὸν μάθημα διαπραγματευθεὶς «Περὶ τῆς ἐννοίας τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὴν Ὄρθόδοξον Ἐκκλησίαν, τὴν Ρωμαϊκὴν καὶ κατὰ τοὺς Διαμαρτυρομένους». Κατόπιν δὲ τῆς ἄλλης εὐδοκίμου ταύτης ἐπὶ ὑψηλαῖς δογματικαῖς ἐνώπιον τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου, ὠνομάσθη ὑπ' αὐτῆς ὕφηγος τῆς Συμβολικῆς.

— Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θήρας «Ἀνθιμος δι' ἐγκύκλιον πρὸς τοὺς εὐσεβεῖς χριστιανούς τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ καὶ τοὺς ἐν τῇ ἄλλοδαπῇ θηραίους παριστῶν πόσον ἡ πείρα καὶ ἡ δυστυχία μαστίζει οὐκ ὀλίγους τῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν τῆς νήσου, ἕνεκα καιρικῶν περιστάσεων διαβιούντων ἐν ἐσχάτῃ ἀθλιότητι καὶ στερουμένων καὶ αὐτῶ τοῦ ἐπιουσίου, προτρέπει αὐτοὺς νὰ συμβάλουν κατὰ δύναμιν εἰς τὸ ἔργον τῆς βοηθείας τῆς δεινοπαθούσης ταύτης τάξεως. Διὰ τῆς τοιαύτης φιλανθρωπίας, ἣτις ἀποτελεῖ τὸ ἀληθὲς γνώρισμα τῶν εἰς Χριστὸν πιστευόντων, θὰ καταστῇ δυνατὴ ἡ ἀπρόσκοπος λειτουργία τοῦ σσαστίου τῆς νήσου, οὕτω δὲ θὰ δυνηθῶσι καὶ οἱ ἀποροῦντες νὰ συνορτάσων μετὰ τῶν εὐπορούντων τὰς μεγάλας χαρμωσύνας ἑορτῆς τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως καὶ τῶν Θεοφανείων ἐν χαρῇ καὶ ἀγαλλιάσει.

— Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μαντινείας καὶ Κυνουρίας ἐν τῇ μερίμνῃ του πρὸς ἐξυμῶν βοηθημάτων διὰ τοὺς πτωχοὺς κατὰ τὰς ἑορτὰς τῶν Χριστουγέννων, ἐξέδωκε παραίνετικὴν ἐγκύκλιον πρὸς τοὺς εὐσεβεῖς καὶ φιλανθρώπους χριστιανούς τῆς πόλεώς μας τὴν ὁποίαν ἀπέστειλε πρὸς διανομὴν εἰς τοὺς αἰῶδες. ἐφημερίους, ἵνα ἐπιδιώξωσι παρὰ τῶν ἐνοριτῶν τὴν συλλογὴν χρημάτων. Διὰ τῆς παραινετικῆς ταύτης ἐγκυκλίου, ὀρίζει ἡμέραν ἑορτῆς ὑπὲρ τῶν πτωχῶν τὴν 19ην Διβρίου, καθ' ἣν θέλει τελέσῃ ἐν τῷ ἴσῳ, ναῦ τοῦ ἁγίου Βασιλείου Ἀρχιερατικῆς λειτουργίας καὶ θέλει δεηθῇ πρὸς τὸν Ὑψιστὸν ὑπὲρ τῶν διὰ τοὺς πτωχοὺς ἐνδιαφερομένων, μνημονεύων ἐν τῇ Ἱερῇ προθεσίᾳ τὰ ὀνόματα τούτων.

— Ἐκδοθεὶς, θὰ κυκλοφορήσῃ καὶ ἐφέτος ὁ νέος ἡμεροδείκτης τοῦ ἔτους 1938 τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας» κοσμοῦμενος διὰ καλλιτεχνικῆς εἰκόνας, παριστάων τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν, σπείροντα τὸν Θεῖον Λόγον καὶ περιέχων ἑπτὰ ὠφέλιμα εἰς τὸν καθ' ἡμέραν βίον παντὸς χριστιανοῦ ἐκ τῆς Ἁγίας Γραφῆς, τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας καὶ σοφῶν ἀνδρῶν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Ἡ σοβιετικὴ κυβέρνησις ἀποφασίσασα νὰ οἰκοδομήσῃ τεράστιον τυπογραφεῖον πρὸς προπαγανδισμόν τῆς ἁθεΐας εἰς πάσας τὰς χώρας θὰ ἐκδώσῃ ἐν τοῖς πρώτοις «Ἄθρον Γραφῆν» εἰς 13 γλώσσας.

— Ὁ δικτάτωρ τῆς σοβιετικῆς Ρωσίας Στάλιν διεβίβασε πρὸς τὴν κομμουνιστικὴν Ἀρμενίαν ἐγγράφον, ἐν τῷ ὁποίῳ μέμφεται τοὺς ἀρμενίους κομμουνιστὰς ὡς κακοὺς κομμουνιστὰς καὶ ἀθέους. Ἐν Ἐριβάν (πρωτεύουσά τῆς Ἀρμενίας) ἡ ζωὴ ἡ ἐκκλησιαστικὴ—λέγεται ἐν τῷ ἐγγράφῳ—διάγεται ἐν ἡσυχίᾳ, καθ' ὃν χρόνον ἐν Μόσχῃ οὕτε Πατριαρχεῖον ὑπάρχει, οὕτε Ραββινεῖα, οὕτε καθολικὴ Ἐπισκοπὴ, ἡ δ' ἐπανάστασις ἀπαιτεῖ νὰ μὴ λαμβάνηται ὑπ' ὄψιν καμμία θρησκεία, διότι πάσαι αἱ θρησκείαι εἶναι ἐχθραὶ τοῦ κομμουνισμοῦ. Τὸ ἐγγράφον τοῦτο τοῦ Στάλιν ἀνεγνώσθη εἰς πάσας τὰς κομμουνιστικὰς ὀργανώσεις τῆς Ἀρμενίας, μετὰ πάροδον δὲ 24 ὡρῶν συνελήφθη ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας ὁ Καθολικὸς τῶν Ἀρμενίων.

— Ἀδελφὸς τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Καντεβουργίας ὁ ἐν Λονδίνῳ ῥώσος Δρ Νικ. Ζερνῶφ ὁμίλησεν ἐν τῷ ναῦ τοῦ Charing Parish περὶ τῶν δοκιμασιῶν τῶν ἐν Ρωσίᾳ χριστιανῶν. Πέντε ἑκατομμύρια χριστιανῶν—εἶπε—ἀπο-

λέσθησαν ἐν τῷ ἀντιχριστιανικῷ διαγωμῷ μέχρι σήμερον, τούτων δὲ τὰ 810 ἦσαν γυναῖκες. Παρὰ ταῦτα, ἡ ἀπόπειρα τῆς συντριβῆς τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀπέτυχε, ὑπάρχον δὲ ἀκόμη ἰκανὰ ἑκατομύρια πιστῶν μετὰ εἰκοσιτῆ διαγωμῶν. Οὐδεὶς ἄλλος ὄργανισμός ἢ θασμὸς θὰ ἠδύνατο νὰ ἀντίσχη κατὰ τοιοῦτου διαγωμοῦ, διότι ἡ Ἐκκλησία ἔχει θεῖαν τὴν οὐσίαν.

— Κατ' εἰδήσεις ἐκ Ρωσίας, ἡ σοβιετικὴ κυβέρνησις ἴδρυσεν παρὰ ταῖς σοβιετικαῖς πρεσβείαις τοῦ ἐξωτερικοῦ ἀκολουθούσας διὰ τὰς θρησκευτικὰς ὑποθέσεις περὶ ὧν θὰ ἐνδιαφερῆ τὸ ἐν Μόσχᾳ Ἰνστιτούτον τῶν Ἀθῶν.

ΡΩΜΑΪΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Τῆ 7 λήγοντος μηνὸς ἀπέθανεν ἐν Ζάγκρεμ τῆς Νοτιοσλαβίας ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ante Bauer ἐν ἡλικίᾳ 82 ἐτῶν, λίαν γνωστὸς ὡς ἐπιστήμων. Ἱεράρχης τῆς Ρωμαικῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐνθρονος Κροάτης πατριώτης. Γεννηθεὶς τῷ 1856 ἐν Breznica, ἐξ οἰκογενείας γερμανικῆς καταγωγῆς, ὁ Ante Bauer ἐσπούδασε τὴν Θεολογίαν ἐν Ζάγκρεμ καὶ ἐν Βιέννῃ, ὅπου καὶ ἐχειροτονήθη τῷ 1879 ὡς ἐφημέριος, διορισθεὶς ταυτοχρόνως διδάσκαλος. Ἐπιδοθεὶς δὲ εἰς τὴν θεολογικὴν ἐπιστήμην κατέλαβε θέσιν καθηγητοῦ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Βιέννης τῷ 1887. Ἐδίδαξεν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ ἐπὶ 17 ἔτη ἐπιτιμώμενος ταυτοχρόνως καὶ εἰς συγγραφάς. Τῷ 1892 ἐδημοσίευσεν σύγγραμμα «Φυσικὴ Θεολογία», μετὰ διατίαν «Γενικὴν μεταφυσικὴν», βραδύτερον ἄλλα συγγράμματα: «Θρησκεία καὶ σύγχρονος θρησκεία», «Θρησκεία φυσικὴ καὶ ὑπερφυσικὴ», τέλος «Ὀντολογία» καὶ τὸ ἀπολογητικὸν ἔργον «Ἐπιστήμη καὶ Θρησκεία». Ταυτοχρόνως ἐδημοσίευσεν ἄρθρα προκαλοῦντα μεγάλην προσοχὴν ἐν τῷ περιοδικῷ «Katolicki list». Ἡ μεγάλη συγγραφικὴ δρασίς δὲν ἐκόλυε τὸν Ante Bauer ἀπὸ τῆς ἄλλης δράσεως καὶ δὴ τῆς πολιτικῆς. Ἦτο μέλος τῆς Κροατικῆς Sabor καὶ τῆς Βουλῆς ἐν Βουδαπέστη ὑπεραμυνόμενος τῶν Κροατῶν κατὰ τῶν Οὐγγῶν καὶ τῶν Αὐστριακῶν. Τῷ 1911 ἐχειροτονήθη ἐν Ρώμῃ Βηθὸς Ἐπίσκοπος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τοῦ Ζάγκρεμ Ποσίλοριτς, ὃν καὶ διεδέχθη τῷ 1914. Ἀπομακρυνθεὶς τῆς πολιτικῆς ἐπεδόθη εἰς τὰ ποιμαντορικὰ τὸν καθήκοντα. Ἐξηκολούθησεν μόνον τὴν σπουδαίαν ἐπιστημονικὴν του δρασίαν. Ὡς μέλος τῆς Ἀκαδημίας Βελιγραδίου ἐξηκολούθησεν τὰς παραδόσεις τοῦ Strossmayer, ἐκδίδων διάφορα συγγράμματα καὶ μερῶν τῶν περὶ τῆς μορφώσεως τοῦ Κλήρου. Ὅταν ὁ μακαρίτης Βασιλεὺς τῆς Νοτιοσλαβίας Ἀλέξανδρος ἐπισκέφθη τὸ Ζάγκρεμ, ἔδωκεν ἰδιοχείριστος εἰς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον τὸν παρῆρημον τοῦ Ἀστέρου Καραγεώργεβιτς ἐμφράσας τὴν λύπην του διότι δὲν εἶχεν ἀνάθερον παρῆρημον νὰ προσφέρῃ εἰς αὐτόν. Ὁ θανὼν Ἀρχιεπίσκοπος Ante Bauer ἀπῆλθε τοῦ κοινοῦ σεβασμοῦ τῶν νοτιοσλαβῶν.

— Ὁ Πάπας ἐπεκύρωσε τὴν ἀπόφασιν περὶ κατατάξεως εἰς τὴν χορείαν τῶν ἁγίων τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας δύο νέων ἁγίων: τοῦ Salvator da Horta, ἐξ Ἰσπανίας (1520—1565) καὶ τῆς Francesca Saveria Cabrini, ἐκ Λομβαρδίας (1850—1917).

— Ὁ Σεβ. Grente, Ἐπίσκοπος τῆς Le Mans, ἐξελέγη μέλος τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας εἰς διαδοχὴν τοῦ Peter Nolhac. Ἦδη ἢ ἐν λόγῳ Ἀκαδημία ἔχει μεταξὺ τῶν ζώντων μελῶν τῆς δύο ἐπισκόπους, τοῦ ἑτέρου τῶν δύο ἀθανάτων» ὄντος τοῦ Σεβ. Καρδινάλιου Baudrillart. Ὁ Σεβ. Grente φημίεται ὡς ὁ εὐφραδέστερος τῶν ἐκκλησιαστικῶν τῆς Γαλλίας ρητόρων καὶ διὰ τὸ περὶ τῆς ἁγιωγραφίας μακρὸν ἔργον του. Εἶνε καθηγητὴς τῆς ρητορικῆς, τὸ δὲ φιλολογικὸν του ἔργον περιλαμβάνει τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας ἐν σχέσει πρὸς τὴν λογοτεχνίαν· ἐξέδωκε πολυαριθμους βίους ἁγίων, λίαν προσεχῶς δὲ θὰ δημοσιεύσῃ καὶ τὸν τοῦ ἁγ. Ἰωάννου Χρυσόστομου.

ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΣΜΟΣ

Ἐν τῷ ἐκκλησιαστικῷ τόπῳ τοῦ Λονδίνου ὑπόμνησις γίνεται ὅτι τῆ 28 παρελθόντος Νοεμβρίου συνεπληρώθη ἑβδομηκονταετία ἀφ' ἧς ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Καντερβουρίας Longley ἐκ μέρους τῆς πρώτης συνόδου τοῦ Λάμπεθ διαβίβασε τυπικὴν ἐπιστολὴν πρὸς τοὺς Πατριάρχας τῆς ἀρ-

θοδόξου Ἀνατολῆς ἐν ἧ λόγος ἐγένετο περὶ ἐκκλησιαστικῆς ἐνώσεως. Ἐκτοτε ἐσυνεσχίσθη ἡ πράξις αὕτη ὑφ' ἐκστάτης λαμπραθείου συνόδου, πρὸ τεσσαρακονταετίας δὲ ἐστάλη εἰδικῶς πρὸς τοῦτο ὁ Ἐπίσκοπος Salisbury πρὸς ἐπίδοσιν τῶν ἀποφάσεων τοῦ Λάμπεθ εἰς τοὺς Πατριάρχας. Πρόσφατα εἶνε ὅσα εἶτοτε ἐγένοντο ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο.

— Ἐκ λόγου ἐκφωνηθέντος ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Καντερβουρίας ἐν Λονδίῳ ἐπὶ τῷ ἑορτασμῷ τοῦ χριστοῦ ἰωβιλαίου «ἐν Ἰαπωνίᾳ ἁγίας Ἐκκλησίας (Nippon Seikokkai) καὶ τοῦ ἀργυροῦ τῆς ἐν Κίνᾳ ἁγίας Καθολικῆς Ἐκκλησίας (Ghung Hua Sheng Kung Hui) πληροφοροῦμεθα ὅτι ἡ τιμὴ τῆς εἰς ἀμφοτέρας τὰς χώρας πώτης ἀποστολῆς ἀγγλικανῶν ἱεραποστόλων ἀνήκει εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς. Πρὸ ἐτῶν 50 ἡ Ἰαπωνικὴ ἁγία Καθολικὴ Ἐκκλησία ἐσχημάτισε τὴν πρώτην τῆς ἰσρὰν σύνοδον. Ἐκτοτε ἀπέκτησε δύο ἐπισκόπους, δύο ἰθαγενεῖς διάκονοι καὶ 500 πιστοὺς. Σήμερον ἔχει 10 ἐπισκόπους καὶ περὶ τοὺς 250 κληρικούς ἐξ ὧν 217 ἦτε Λάπωνες 2,500 ναοὶ καὶ 28,500 πιστοὺς. Ἐν Κίνᾳ οἱ πιστοὶ ἀνέρχονται εἰς 33,000 καταναεμόμενοι εἰς 13 ἐπαρχίας, ἐξ ὧν αἱ δύο ἔχουσι κινέζους ἐπίσκοπους μετὰ τεσσάρων κινέζων βοηθῶν ἐπισκόπων. Ἀμφοτέραι αἱ Ἐκκλησίαι, ὡς ἄλλως τε φαίνεται καὶ ἐκ τοῦ τίτλου τῶν, σκοποῦ τῶν ἐθῆκαν τὴν ἐπιδίωξιν τοῦ ὑψηλοῦ καὶ εὐγενοῦς χριστιανικοῦ ἰδεώδους, ἵτοι τὴν ἐν ταῖς χώραις τῶν διαδόχων τῆς χριστιανικῆς πίστεως, ζωῆς καὶ ἀδελφότητος, ἀλλ' ὀλιγώτερον κατὰ τὸν χαρακτῆρα τῆς δύσεως καὶ περισσώτερον κατὰ τὸν τῆς Ἀνατολῆς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΒΥΣΣΙΝΙΑΣ

Ἐπανελημμένα τηλεγραφήματα ἐξ Ἀντίς - Ἀμπάμπα ἀνήγγειλαν ὅτι οἱ Ἐπίσκοποι καὶ οἱ λοιποὶ προϊστάμενοι τῶν ἐκκλησιῶν καὶ τῶν μονῶν τῆς Αἰθιοπίας συναθροισθέντες εἰς τὴν πρωτεύουσαν ἐξέλεξαν νέον πρωθιεράρχην τῆς Ἐκκλησίας Ἀβυσσινίας Ἰθαγενῆ, τὸν Ἀμπούνα Ἀβραάμ. Μετὰ τὴν ἐκλογὴν οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ κλήρου μεταβάντες εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ ἀντιβασιλέως ἀνήγγειλαν πρὸς αὐτὸν ἐπισήμως τὸ γεγονός· ἐξαίρετες τὸ ἐν τῇ ἀνατολικῇ Ἀφρικῇ ὑπὸ τῆς Ἰταλίας συνταλασθῆν ἔργον. Ὁ στρατάρχης Graziani εὐχαριστήσας ἐδήλωσεν ὅτι ἡ ἡμέρα αὕτη θὰ παραμείνῃ ἀξιωμακροῦς διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Αἰθιοπίας καὶ διὰ τὴν αὐτοκρατορίαν, χαρῆς τῆς Ἰταλίας δ' ὡς συντηγὴν καὶ εὐτυχὴ τὴν ἐκλογὴν τοῦ Ἀμπούνα Ἀβραάμ ἠσπασθῆ τὸν κοπτικὸν σταυρὸν, ὁ δ' ἐκλεγείς πρωθιεράρχης εὐχαριστήσας ἐξέφρασεν τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς ἀβυσσινιακῆς Ἐκκλησίας. Κατὰ τὰς ἐξ Αἰγύπτου εἰδήσεις ἢ ὑπὸ τῶν ἰταλικῶν ἀρχῶν τῆς Ἀβυσσινίας αὐτοκεφαλοποιήσεις τῆς Ἐκκλησίας Αἰθιοπίας προῦκλασε μεγάλην ταραχὴν εἰς τοὺς κόκλους τῆς ἐν Αἰγύπτῳ κοπτικῆς Ἐκκλησίας. Οἱ πρόεδροι διαφόρων κοπτικῶν σωματείων Καίρου μεταβάντες εἰς τὸ κοπτικὸν Πατριαρχεῖον διεμαρτυρήθησαν διὰ τὸ «πραξικόπημα» τοῦτο, ὁ δὲ Πατριάρχης τῶν Κοπτικῶν ἀναμένει τὸ ἀποτέλεσμα τῶν σχετικῶν συνομιλιῶν τοῦ ἐν Ρώμῃ αἰγυπτίου πρεσβευτοῦ καὶ τῆς ἰταλικῆς κυβερνήσεως, ὡς καὶ τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἐν Ἀδίσ - Ἀμπάμπα αἰγυπτίου προξένου. Ὁ τέως Ἀμπούνα Κύριλλος παραμένει ἐν Καίρῳ, ὁ δὲ κόπτης Πατριάρχης ἀρνεῖται νὰ ἀναγνωρίσῃ τὸν νέον Ἀμπούνα Ἀβραάμ ὡς Ἀρχιεπίσκοπον Ἀβυσσινίας, πρὸς τὸν ὅποιον ἔγραψεν ὅτι διὰ τὴν κοπτικὴν Ἐκκλησίαν πρωθιεράρχης τῆς Ἐκκλησίας Ἀβυσσινίας ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε ὁ Κύριλλος, ἀνεξαρτήτως τοῦ ὅτι οἱ κανόνες τῆς Ἐκκλησίας ἀπαγορεύουσιν τὸν διορισμὸν ἀναπήρων κληρικῶν εἰς ἀνώτερα ἐκκλησιαστικά ἀξιώματα (Σ. Ε: ὁ Ἀμπούνα Ἀβραάμ εἶνε τυφλός). Κατὰ τὰς αὐτὰς εἰδήσεις δὲν ἀποκλείεται ἡ ὑπὸ τῆς κοπτικῆς Ἐκκλησίας καθαιρέσις τοῦ νέου Ἀμπούνα. Ἐν τῷ τελευταίῳ φύλλῳ τοῦ «Πανταίνου» Ἀλεξανδρείας ἐν ἄρθρῳ ὑπὸ τὸν τίτλον «Αἰθιοπικὰ» λέγεται ὅτι κατάλληκτος εἶνε ὁ ἐκκλησιαστικὸς κόσμος πρὸ τοῦ «πραξικόπημα» τούτου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Αἰθιοπίας, «μήπο ὠρίμῳ πρὸς ἀνεξαρτησίαν», τὸ δὲ πατριαρχεῖον τῶν κοπτικῶν φέρεται «προσπαθεῖν νὰ σώσῃ τὸ τελευταῖον νῆμα τῆς ἀνεξαρτησίας».

NEA BIBLIA

† Μητροπολίτου Αθηναγόρα του από Μεγάλων Πρωτοσυγκέλλων, Ο Θεός των πνευμάτων (Ανατύπ. εκ του «Εκκλησ. Φόρου»). Αλεξάνδρεια, Πατριαρχικόν τυπογραφείον, 1937.

Του αυτού Φῶς από τὰ βάρη των αιάνων Τεύχος πέμπτον. Ο όμηρικὸς κόσμος: «Οὐσκουδάμα Θράκης» (Ανατύπ. εκ των «Θρησκικῶν»), Αθήναι τύποις Ι. Α. Αλεξροπούλου, 1937.

Ιωάννου Ν. Καρμίρη καθηγητοῦ, Ἀνέκδοτος όμιλία του Π. Ρουσάνου (Ανατύπωσης εκ της «Θεολογίας»). Αθήναι τύποις «Φοίνικος», 1936.

Του αυτού Παχωμίου Ρουσάνου όμιλία εις τινα των ρητῶν του κατά Ματθαίον Ευαγγελίου, κατά πρώτον έκδομένη. (Ανατύπ. εκ της «Νέας Σιών»). Ιεροσόλυμα, τύποις Ι. Κ. του Π. Τάφου, 1936.

Του αυτού Ἐπιστολαί του Ἰακώβου Παρεκθύμη καὶ του Θεοδοσίου Ζυγομαλά. (Ανατύπον εκ της «Εκκλησίας») Αθήναι, τύποις «Φοίνικος», 1937.

Του αυτού Δόγμα—Δογματικὴ—Δογμάτων Ιστορία—Δοσίθεος Ιεροσολύμων καὶ ἡ Ὁμολογία αὐτοῦ. (Ανατύπ. εκ της «Θρησκευτικῆς Ἐγκυκλοπαιδείας»). Αθήναι 1937.

Ἀγγέλου Δ. Βουδούρη Δ. Θ. καθηγητοῦ, Οί μουσικαὶ χοροὶ τῆς Μεγάλης του Χριστοῦ Ἐκκλησίας κατά τους κάτω χρόνους. (Ανατύπωσης εκ τῆς «Ορθοδοξίας»). Κων/πολις, τύποις «Φαξιλέτ», 1935.

Του αυτού Οί μουσικαὶ χοροὶ τῆς Μεγάλης του Χριστοῦ Ἐκκλησίας κατά τους κάτω χρόνους. Μέρος δεύτερον. Σταμπουλ, τύποις «Φαξιλέτ», 1937.

Ἀμίλκα Σ. Ἀλιβιζάτου Καθηγητοῦ του Πανεπιστημίου, Σύγχρονοι ἐνωτικαὶ προσπάθειαι (Αὶ παγγρησιανικαὶ συσκέψεις) Oxford καὶ Edimburgh του 1937. Ἀνατύπον εκ της «Εκκλησίας». Αθήναι τύποις «Φοίνικος», 1937.

Δημ. Σ. Μπαλάνου Καθηγητοῦ του Πανεπιστημίου, μέλους τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν, Τὰ ἑκατὸν ἔτη τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς του Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν (1837—1937). Ἀνατύπωσης από τὴν «Νέαν Ἐστίαν». Αθήναι 1937.

Ἰππολύτου Γκοφστέτερ. Ἡ ἐξιμολόγησις του Σατανᾶ στο Χριστό. Μετάφρασις εκ του ἀγγλικοῦ Στυλιανῆς Τσακάλωφ. Ἀνατύπωσης εκ της «Νέας Πνοῆς», Θεσσαλονίκη 1937.

— Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α —

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

I. Μητρόπολις Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας

Καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ του άρθρου 83 του κωδικοποιηθέντος ἐνοριακοῦ νόμου 5439 ὀριζόμενα προσόντα ὅπως ἐντὸς εἴκοσιν (20) ἡμερῶν ὑποβάλλωσιν τῇ καθ' ἡμᾶς ἱερᾷ μητροπόλει τὰ ὑπὸ του άρθρου 83 του ἀνωτέρω νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικὰ προκειμένου νὰ προσβῶμεν εις ἀνακήρυξιν ὑποψηφίον ἱερέων τῆς χηρευσάσης ἐνορίας «Ταξιαρχῶν» «Στασοῦ» τῆς ἐπαρχίας Τριφυλίας. Ἐν Κυπαρισσίᾳ τῇ 15 Δεκεμβρίου 1937. † Ὁ Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας Ἀναθράς.

I. Μητρόπολις Πατρῶν

Ἐπειδὴ οὐδαίς φέρων τὰ ὑπὸ του άρθρου 32 ἐδ. 1 του κωδικ. νόμου 5439 ἀπαιτούμενα προσόντα μορφώσεως α' κατηγορίας ὑπέβαλεν ἡμῖν αἴτησιν ὑποψηφιότητος διὰ τὴν χηρεύουσαν θέσιν ἐφημερίου του ἐνταῦθα ἱεροῦ ναοῦ ἁγίου Δημητρίου, ἔχοντας ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις του άρθρου 81 του αὐτοῦ νόμου, παραταίνομεν τὴν προθεσμίαν ὑποβολῆς ὑποψηφιότητος ἐπὶ τρίμηνον, ἤτοι μέχρι 13 Μαρτίου ἐν. ἔτους, διὰ τοὺς προσοντούχοις α' κατηγορίας. Ἐν Πάτραις τῇ 12η Δεκεμβρίου 1937. † Ὁ Πατρῶν Ἀντώνιος.

Ἱερὰ Ἐπισκοπὴ Ἀρκαδίας (Κρήτης)

Ἐχοντας ὑπ' ὄψει τὰ ἄρθρα 81, 82 καὶ 83 του ὑπ' ἀρ. 5139 νόμου προσκαλοῦμεν πάντας τοὺς βουλομένους νὰ ὑποβάλλωσι μέχρι τῆς 10ης Ἰανουαρίου 1938, πρὸς ἡμᾶς, τὰ ὑπὸ του άρθρου 83 του νόμου 5439 ἀναφερόμενα δικαιολογητικὰ, διὰ τὴν χηρεύουσαν θέσιν τῆς ἱερᾶς ἐπισκοπῆς Ἀρκαδίας, τακτικοῦ ἐφημερίου τῆς ἐνορίας Βασιλικῶν Ἀνωγαίων Καινουρίου. Ἐν Ἁγίοις Λέκκα τῇ 10 Δεκεμβρίου 1937. † Ὁ Ἀρκαδίας Βισσίλειος.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐπιθυμοῦσα νὰ καταρτίσῃ εἰδικώτερον καὶ συστηματικώτερον καὶ νὰ παρασκευάσῃ διὰ τὴν διακονίαν τῆς Ἐκκλησίας τοὺς μέλλοντας ἱεροκήρυκας, κατηχητὰς καὶ ἐν γένει τὰ στελέχη αὐτῆς, ἀπεφάσισε τὴν ἰδρύσιν Θεολογικοῦ Φροντιστηρίου εἰς ὃ θὰ φοιτῶσι καὶ θὰ διαιτῶνται δωρεὰν πτυχιούχοι τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς του Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν ἢ ἄλλης ὁμοταγοῦς τοιαύτης ἐπὶ ἔν εἶτος.

Οἱ ἀποφοιτῶντες ἐκ του Θεολογικοῦ Φροντιστηρίου θὰ ἀπολαύωσιν ἰδιαιτέρων πλεονεκτημάτων ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ αὐτῶν σταδιοδρομίᾳ.

Ὅθεν καλοῦνται οἱ βουλόμενοι, ὅπως ὑποβάλλωσι σχετικὴν αἴτησιν εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον μέχρι τέλους Ἰανουαρίου 1938.

Λεπτομερεῖς πληροφορίας παρέχει τὸ Γραφεῖον τῆς Ἱ. Συνόδου.

(Ἐκ του Γραφείου τῆς Ἱ. Συνόδου)

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ	
ἘΞΩΤΕΡΙΚΟΥ	
Διὰ τοὺς ἱεροὺς ναοὺς καὶ τὰς ἱερὰς μονὰς	Λογ. 100
Διὰ τοὺς λαϊκοὺς	> 60
Διὰ τοὺς κληρικοὺς καὶ ἱεροσπουδαστὰς	> 30
ἘΞΩΤΕΡΙΚΟΥ	σελλίν. 10
	δολλάρ. 3

“ΕΚΚΛΗΣΙΑ,,
ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Διευθύνουσα Ἐπιτροπεία :

† Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
† Ὁ Ἐδέσσης ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ
† Ὁ Ξάνθης ΙΩΑΚΕΙΜ

Ἰταύθυνος, Π. Σ. Μανωλάκης

Τύποις «Φοίνικος» ὁδὸς Λεωννάτου 4, Τηλ. 54-229